

ТЕЛЯТНИК С.В., асистент, м. Харків, ХНУМГім. О.М. Бекетова
НОВІКОВ М.І., студент, м. Харків, ХНУМГім. О.М. Бекетова

ДОСЛІДЖЕННЯ ПОКАЗНИКІВ ЯКОСТІ ПОСЛУГ МІСЬКОГО ЕЛЕКТРИЧНОГО ТРАНСПОРТУ

В структурі підприємств житлово-комунального господарства однією з найважливіших галузей є міський електротранспорт (МЕТ), який виконує перевезення пасажирів. Життєдіяльність підприємств (організацій, установ) міста, насамперед, залежить від надійності роботи електротранспорту та рівня розвитку транспортної мережі. В цілому по Україні міський електротранспорт забезпечує понад 60 % внутрішніх міських пасажирських перевезень, його послугами користується більшість міського населення.

Зазначимо, що питання забезпечення безпеки та якості транспортного обслуговування населення є наразі найбільш актуальними. Підвищення якості наданих послуг та безпеки пасажирських перевезень можливе за умови розробки відповідної програми, яка передбачає надійну експлуатацію та подальший розвиток підприємств міського електричного транспорту і враховує: Закон України «Про транспорт», Закон України «Про міський електричний транспорт», Постанову Кабінету Міністрів України від 15 червня 2006 р. №330-р «Про затвердження Державної програми розвитку міського електротранспорту на 2006-2015 роки». Якість пасажирських перевезень характеризує ступінь суспільної корисності продукції і послуг транспорту. Як відомо, найбільш повно характеризують ефективність діяльності підприємства МЕТ - якісні показники роботи транспорту. При цьому зазначимо, що різним видам транспорту характерна різна якість обслуговування пасажирів. Окремий вид транспорту має свої особливості і загальні показники для стандартів якості транспортного обслуговування населення.

Задля здійснення якісного обслуговування пасажирів та забезпечення конкурентоспроможності послуг електричного транспорту доцільним є виконання наступних дій: створення інформаційної бази даних, на основі якої можна прогнозувати пасажиропотоки; виявлення альтернативних видів транспорту; дослідження і виконання добових пасажиропотоків, особливо у пікові періоди. Підвищення обсягів пасажирських перевезень, надійності функціонування і отримання позитивного фінансового результату діяльності підприємства обумовлює необхідність вирішення різноманітних проблем, серед яких – постійне підвищення якості обслуговування пасажирів.

Ключовими проблемами, які стримують забезпечення зростаючого за обсягами та якістю попиту на транспортні послуги є: неефективне та нерегулярне оновлення нормативно-правової бази, що регулює діяльність транспортного комплексу; повільне вдосконалення транспортних технологій та недостатня їх пов'язаність з виробничими і складськими технологіями; недостатнє оновлення основних фондів, рухомого складу на всіх видах транспорту і дорожнього господарства, невідповідність їх технічного рівня перспективним вимогам; нераціональне використання ресурсів і зниження ефективності використання транспорту; недостатня ефективність фінансово-економічних механізмів, що стимулюють надання інвестицій на розвиток транспорту; низький рівень кадрової політики в галузі; неефективна тарифна політика в галузі міського електричного транспорту.

Представлена проблематика вказує на негайне здійснення організаційно-

правових, економічних і техніко-технологічних заходів, які призведуть до суттєвого розвитку транспортно-дорожнього комплексу. Тобто вирішення даних проблем має важливе значення для ефективного функціонування та стабільної і надійної роботи підприємств МЕТ.

В перспективі показники якості наданих транспортних послуг повинні стати ключовим фактором зростання економічної ефективності діяльності підприємств міського електричного транспорту.

ПАПРОЦЬКА В.Р., студент, м. Львів, НУ «ЛП»

ФЕРМЕРСЬКІ ГОСПОДАРСТВА, СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ПІДПРИЄМСТВА ТА АГРОХОЛДИНГИ: РОЗМЕЖУВАННЯ ПОНЯТЬ

Україна на сьогодні залишається агропромисловою державою з великими перспективами зростання, незважаючи на складну економічну ситуацію та занепад села. В цьому аспекті важливим постає вирішення проблем АПК для подальшого розвитку української економіки.

Одними з найважливіших проблем в АПК можна назвати: низьке технічне забезпечення, занепад інфраструктури, відсутність мотивації до праці, занепад сіл, що є основними рушіями сільського господарства. В результаті виникає потреба у докорінному реформуванні аграрних відносин на селі, створення підприємств ринкового типу. На місце старих організаційно-правових форм створення нових агроформувань ринкового типу: від дрібнотоварних селянських господарств до потужних господарських об'єднань [1]. Тому актуальним є розмежування організаційно-правових конструкцій та категорій агропідприємництва, таких як: сільськогосподарське підприємство, фермерське господарство та агрохолдинг.

Сільськогосподарським вважається підприємство, основною діяльністю якого є постачання вироблених (наданих) ним сільськогосподарських товарів (послуг) на власних або орендованих основних фондах, а також на давальницьких умовах, в якій питома вага вартості сільськогосподарських товарів/послуг становить не менш як 75 відсотків вартості всіх товарів/послуг, поставлених протягом попередніх 12 послідовних звітних податкових періодів сукупно. Згідно Податкового кодексу України сільськогосподарське підприємство – це самостійний статутний об'єкт, який має право юридичної особи та здійснює виробничу діяльність у галузі сільського господарства з метою одержання відповідного прибутку (доходу). До складу сільськогосподарського підприємства включаються також фермерські господарства.

Фермерське господарство є формою підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства, відповідно до закону [2]. Фермерське господарство може бути створене одним громадянином України або кількома громадянами України, які є родичами або членами сім'ї, відповідно до закону.

Агрохолдинги, зазвичай, створюють шляхом оренди землі потужними промисловими підприємствами, фінансовими і сервісними структурами, які інвестують кошти у соціальну і виробничу сферу села.

Останніми роками спостерігається тенденція, коли кількість дрібних